

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **L. C. T.**
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
zastoupen Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
advokátkou se sídlem Milady Horákové 1957/13, 620 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2024, č. j. MV-202597-4/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2024, č. j. MV-202597-4/SO-2023, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 10. 2023, č. j. OAM-39142-12/ZM-2023, **se ruší** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 858 Kč k rukám Mgr. Pavlíně Zámečnickové, advokátky, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce – státní příslušník Vietnamské socialistické republiky – pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Následně požádal o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Správní orgány mu nevyhověly s tím, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky a pokud by

žadatel takovouto žádost podal na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji, žádost by byla nepřijatelná z důvodu omezení ročního počtu žádostí. S uvedenými závěry žalobce nesouhlasí.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů vydaného za účelem absolvování kurzu jazykové a odborné přípravy pro studium akreditovaného studijního programu Průmyslový design na Vysoké škole báňské v Ostravě. Platnost víza byla stanovena od 2. 1. 2023 do 31. 7. 2023. O vízum požádal na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji.
3. Žalobce požádal dne 1. 6. 2023 o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na pracovní pozici pomocného kuchaře k zaměstnavateli Golden Riviera Investment, s. r. o.
4. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 16. 10. 2023, č. j. OAM-39142-12/ZM-2023, zamítlo žádost o vydání zaměstnanecké karty, protože pobyt žalobce na území nebyl v zájmu České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že pobyt žadatele na území České republiky není v zájmu této země.
5. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil žalobce odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 2. 2024, č. j. MV-202597-4/SO-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně uvedla, že Vláda České republiky (dále jen „vláda“), v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona o pobytu cizinců, nařízením vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019 Sb.“), stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů. Vláda omezila objem podávaných žádostí u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji pouze na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním programu Klíčový a vědecký personál. Tím dala najevo, že má zájem o to, aby z Vietnamu přicházeli na území České republiky za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří budou pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci (kategorie CZ_ISCO 1-3). Žalobce nenaplnil původně deklarovaný účel pobytu, a to studium v akreditovaném programu vysoké školy. Namísto toho několik měsíců po svém příjezdu požádal o vydání zaměstnanecké karty na nízkokvalifikovanou pracovní pozici, jeho pobyt tak není v zájmu České republiky. Podle žalované, pokud nemá Česká republika zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované nebo nízkokvalifikované práce, tím spíše tento nezájem trvá i v případě, že o vydání zaměstnanecké karty požádá cizinec, který byl na území republiky přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil. Tímto způsobem by totiž cizinci mohli obcházet omezení stanovené nařízením vlády č. 220/2019 Sb. a popírat suverénní právo České republiky určit, které cizince a za jakých podmínek přijme.

III. Žaloba

6. Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Ta spočívala v tom, že obsah odvolacích námitek žalobce žalovaná pouze shrnula na straně 2-3 napadeného rozhodnutí, avšak v odůvodnění neuvedla, jak tyto námitky přezkoumala a jak se s nimi vypořádala.
7. Žalobce namítal, že správní orgány neověřily u Vysoké školy báňské v Ostravě, zda žalobce řádně studuje. Bez takového zjištění a ověření nemá správní orgán žádný podklad pro svoje tvrzení, že žalobce nenaplnuje účel svého pobytu. Žalobce zdůraznil, že stále studuje, plní tedy účel pobytu.
8. Žalobce měl za to, že vláda pouhým usnesením nemůže zasahovat do práv a povinností jednotlivců, protože se nejedná o obecně závazný právní předpis. Usnesení vlády má povahu interního rozhodnutí a nikoli obecné právní normy, není tedy závazné vůči třetím osobám. Omezení objemu podávaných žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji usnesením vlády proto nebylo možné.
9. Žalobce měl dále za to, že zákon umožňuje, aby cizinec byl držitelem souběžně dvou i více různých povolení k dlouhodobému pobytu. O zaměstnaneckou kartu žalobce usiluje proto, aby mohl pracovat a získat prostředky na studium, a dále proto, že udělení zaměstnanecké karty by pro něj bylo výhodné s ohledem na znění § 68 odst. 2 písm. d) bod 1 zákon o pobytu cizinců. Po ukončení studia totiž žalobce bude chtít požádat o povolení k trvalému pobytu na území České republiky a povolení k pobytu za účelem studia by se mu do zákonné lhůty 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky započítávalo pouze polovinou.
10. Žalobce namítal, že omezení přístupu k povolení k pobytu kvótou ve výši „0“, stanovená nařízením vlády č. 220/2019 Sb. pro „běžné“ zaměstnanecké karty podávané na zastupitelském úřadu v Hanoji, se vztahuje na všechny cizince bez ohledu na jejich státní příslušnost. To znamená, že na zastupitelském úřadu v Hanoji nemohou žádost o zaměstnaneckou kartu (mimo tzv. „Program klíčový a vědecký personál“) podat nejen občané Vietnamu, ale i občané jiných států. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. neplyne, že by kvóta byla zaměřena toliko na občany Vietnamské socialistické republiky, tedy že by vláda měla za cíl obecně omezit přístup k pobytovým oprávněním pro všechny vietnamské občany, nezávisle na tom, kde se nacházejí a žádají o oprávnění. Nařízení totiž neomezilo vietnamské občany při podávání žádostí na jiných zastupitelských úřadech České republiky, pokud se tito občané nacházejí v zemi, která jim vydala pas nebo kde pobývají na základě povolení k dlouhodobému pobytu (místní příslušnost podle § 169g zákona o pobytu cizinců). Žalobce má za to, že kvóta dle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. byla stanovena pouze kvůli kapacitním možnostem zastupitelského úřadu v Hanoji. Nařízení vlády tak stanovilo kvótu pro zastupitelský úřad v Hanoji bez ohledu na státní příslušnost žádajícího cizince. Podstatné však je, že se vztahuje pouze na cizince, kteří nedisponují pobytovým oprávněním na území České republiky, nacházejí se mimo její území a jsou žádost povinni podat na zastupitelském úřadu v Hanoji. V posuzované věci žalobce žádost podal na území České republiky, a proto se na něj nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nevztahuje. Ke kvótám dále namítl, že úprava ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců i kvóty stanovené nařízením vlády č. 220/2019 jsou protiústavní, protože umožňují bez jakýchkoliv zákonných kritérií zcela nepřehledně a libovolně omezovat žadatele o některá pobytová oprávnění ve výkonu jejich práva zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a to pouze na základě místa bydliště.

11. Žalobce dále brojil proti tomu, že žalovaná napadené rozhodnutí postavila na pasáži z důvodové zprávy k zákonu č. 176/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Důvodová zpráva obsahovala nekonkrétní tvrzení o nespécifikovaném bezpečnostním riziku spojeném s Vietnamem. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí argumentovala bezpečnostním rizikem, měla povinnost toto riziko konkretizovat ve vztahu k žalobci. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů pobyt žalobce není v zájmu České republiky. Žalobce zdůraznil, že na území České republiky již oprávněně pobývá.
12. Z uvedených důvodů žalobce žádal, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že žalobce svou žádostí v zemi původu deklaroval, že se bude věnovat konkrétnímu studijnímu programu, avšak tento zamýšlený účel nenaplnil a místo studia podal žádost o vydání zaměstnanecké karty. Žalovaná je toho názoru, že v tomto případě je na místě uplatnit migrační omezení. Žalobci bylo na základě jeho žádosti vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia a nic mu nebránilo tento účel plnit i nadále. Jsou-li však stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat záměr vlády omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků a akceptovat postup žalobce i dalších osob, které jednaly stejně a krátce po příjezdu na území podaly žádost o změnu účelu pobytu. Pobyt žalobce nebyl nežádoucí od počátku, ale stal se nežádoucím až poté, kdy projevil svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde nežádoucí nekvalifikovanou práci.
14. Žalovaná na závěr dodala, že žalobci není zakazován další pobyt na území České republiky, pakliže bude chtít požádat o trvalý pobyt. Setrvala na stanovisku, že v daném případě byly splněny pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty a napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy.
15. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání podle § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

19. Žaloba je důvodná.
20. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.
21. Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.
22. Podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že v případě zastupitelského úřadu neuvedeného v příloze č. 2 k tomuto nařízení lze žádosti o zaměstnaneckou kartu podávat bez omezení.
23. Podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.
24. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
25. Zájem České republiky je neurčitým právním pojmem, protože jeho obsah není na první pohled zřejmý. Výklad tohoto neurčitého právního pojmu provedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024–41 (a jeho závěry převzal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024–56). Při výkladu Nejvyšší správní soud zohlednil celkový smysl § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jakož i okolnosti jeho vzniku (přiměřeně usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010–151). Nejvyšší správní soud uvedl, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 428/2005 Sb., s účinností od 26. 4. 2005. V původním znění zakazovalo udělit dlouhodobé vízum, pokud pobyt cizince na území nebyl v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Zákon č. 427/2010 Sb., z tohoto ustanovení vypustil slovo „zahraničněpolitickém“. Důvodová zpráva k této změně uvádí: *„Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.“* To znamená, že zájem České republiky není výhradně zahraničněpolitický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek.
26. Vláda České republiky využila zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a nařízením č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Dle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny musí být podány v Programu klíčový a vědecký personál. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. Česká republika

má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci Programu klíčový a vědecký personál, žalovaná jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

27. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024–41, dále vyslovil, že konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby se ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky promítl do posuzování žádostí podaných přímo z České republiky způsobem, jak to učinila žalovaná. Ustanovení § 1 odst. 2 ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb., totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v České republice, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o pobytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: *„Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“* Ostatně z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec může požádat o změnu účelu pobytu, přičemž v případě zaměstnanecké karty lze tuto žádost podat dle § 42g odst. 5 věty druhé přímo ministerstvu (o čemž ostatně není sporu).
28. V nyní posuzované věci žalobce pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia, do České republiky přicestoval 21. 12. 2022 a chtěl tento účel změnit na výdělečný postupem podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců (žádost podal dne 1. 6. 2023). Kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na něj nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodal na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v České republice. Na rozhodování o jeho žádosti nebylo možné přímo použít nařízení vlády č. 220/2019 Sb., a jeho žádost by proto nebyla nepřijatelná. Podle žalované však byl dán důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tedy zamítla žádost žalobce, která byla podaná v České republice, nezákonně s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji.
29. V posuzované věci je rozhodné, zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který spočívá v tom, že „pobyt cizince na území není v zájmu České republiky“. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že uvedený důvod, a to i v části týkající se toho, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu České republiky, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky NSS ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021 50, body 18 a 19, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021 32, bod 10, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021 52, body 38 a 41). Nepostačuje existence informací, která mohou být podkladem pro systémové řešení, samotné však nepostačují pro rozhodnutí v individuálním případě (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Azs 321/2021 44, bod 13, a cit. rozsudek č. j. 10 Azs 389/2021 46, bod 12).

30. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůraznila, že zájem na tom, aby na území České republiky přijížděly z Vietnamu pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci podle konkrétního programu (a nikoli osoby nesplňující potřebný stupeň kvalifikace), byl řádně vyjádřen v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Tato úvaha však není správná. Účelem nařízení nebylo omezit počet žádostí podávaných ministerstvu na území České republiky, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě. Právě v tomto kontextu Nejvyšší správní soud shledal ústavnost a nediskriminační povahu tohoto omezení (srov. výše cit. rozsudky NSS č. j. 4 Azs 14/2022-34 a č. j. 5 Azs 284/2023-35).
31. Na tomto závěru nic nemění žalovanou vytýkané obcházení zákona, kterého se žalobce měl dopustit tím, že žádost podal přímo v České republice a nikoli v Hanoji. Zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza (zde studium), představuje důvod pro nevydání zaměstnanecké karty dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, o který žalovaná však napadené rozhodnutí neopřela, ani jej detailněji neprokazovala. Žalovaná použila případné obcházení zákona toliko pouze jako podpůrný argument pro rozšíření rozsahu zájmu České republiky na žádost podanou stěžovatelkou v České republice. Rozsah zájmu České republiky, zcela konkrétně vyjádřeného souslovím „*maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji*“, nelze tímto způsobem analogicky rozšiřovat na žádosti podané kdekoli státním příslušníkem Vietnamu. Zákonodárce mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, bod 93). Místo toho je však spojil se zastupitelským úřadem.
32. Krajský soud si je vědom např. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, které zastává zdrženlivý přístup k vydávání zaměstnaneckých karet cizincům, kteří do České republiky přicestovali za jiným účelem (studium). K tomuto krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, který se s argumentací uvedenou v rozsudku Krajského soudu v Brně zabývá. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí připomněl rozsudek téhož soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, ve kterém dospěl k závěru, že správní orgány nemohou dovozovat nezájem České republiky na přijímání státních příslušníků z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce z nařízení č. 220/2019 Sb., a to ani s ohledem na ekonomicko-bezpečnostní zájmy České republiky. Kvóty stanovené nařízením jsou tedy navázány výlučně na žádosti podané na zastupitelském úřadě České republiky a nelze je uměle rozšiřovat též na žádosti podané cizím státním příslušníkem kdekoli jinde. Krajský soud v Brně ovšem správně podotkl, že pobytové oprávnění za účelem studia by se nemělo stát „nekontrolovanou vstupenkou“ cizinců na území České republiky. Je pak na správních orgánech, aby v konkrétním případě prokázaly, že cizinec uděleného oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem studia zneužil v úmyslu získat zaměstnaneckou kartu a změnil tak i status svého pobytu ze studijního na pracovní.
33. V posuzované věci tak lze uzavřít, že žalovaná založila svůj právní závěr, že pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, výlučně na úvaze, že stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb., omezuje i možnost vydání zaměstnaneckých karet státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím na území České republiky. Takovýto výklad je ale nesprávný. Nejenže přisuzuje uvedenému nařízení vlády regulaci, která v něm není, ale současně nezohledňuje

požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován. Z uvedených důvodů shledal krajský soud žalobní námitky, které se týkaly nesprávného výkladu pojmu zájem České republiky a nesprávného použití nařízení vlády v posuzovaném případě, důvodnými. Vzhledem k výše uvedenému závěru se krajský soud nezabýval dalšími žalobními námitky žalobce, protože by to bylo s ohledem na již sdělenou argumentaci nadbytečné.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud uzavřel, že správní orgány nepřipustně rozšířily omezení počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu, který lze přijmout na zastupitelském úřadu v Hanoji, i na žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na území České republiky, současně jejich úvaha o tom, že pobyt žalobce v České republice není v jejím zájmu, je nepřezkoumatelná. Svá rozhodnutí tak zatížily vadou nezákonnosti. Výrokem I. tohoto rozsudku tak soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Jelikož by vytykanou vadu nemohla žalovaná v dalším průběhu řízení za správní orgán I. stupně napravit (jinak než zrušením jeho rozhodnutí), zrušil soud i rozhodnutí správního orgánu I. stupně v intencích § 78 odst. 3 s. ř. s. Současně soud rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že náklady řízení představují v projednávané věci zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnu právního zastoupení žalobce, spočívající v odměně za dva úkony právní služby dle § 11 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění účinném do 31. 12. 2024, konkrétně převzetí zastoupení, písemné podání ve věci samé – žaloba a písemné podání ve věci samé, v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupkyně žalobce je plátkyní DPH. Celkem je tedy žalovaná povinna žalobci k rukám jeho zástupkyně na nákladech řízení nahradit částku 11 858 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. února 2025

Mgr. Jana Volková

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

samosoudkyně